

Goos is dood, een reus is niet meer, een boom omgevallen, een boom nu met zijn hout alleen. En met hem valt een tijd weg in de herinnering: een verleden is voltooid.

Goos wist, het leven is een reis tussen twee plaatsen die niet bestaan, en (mede) daarom gaf hij het laatste van zichzelf aan de wetenschap. Zijn relatie met de werkelijkheid is altijd een regelrechte, klaarheldere en eenduidige geweest. Zijn leven en werk vielen grotendeels samen binnen eenzelfde ruimte. Hij vulde die met een grote, nee, immense, reusachtige en onvermoeibare toewijding aan het vak van zijn keuze: de psychiatrie.

Ik hoef mijn ogen maar te sluiten en ik loop als arts-assistent hier aan de overkant, eind jaren zeventig begin jaren tachtig, opnieuw door de inrichtingsgebouwen van het oude Voorburg, door de hoge, lange gangen, over de grijsgeel gewolkte tegenvloeren, door de urinekoffieluchten en langs de grote zalen met gekrijs behangen. Het gebouw is terecht gesloopt en vanzelfsprekend is de laatste steen daarbij overhandigd aan Goos zelf. Dat massieve gebouw in zijn parkachtige omgeving was evenwel voor zijn medewerkers ook als een gastvrij huis voor één grote familie. Aan het hoofd van die familie stond wegwijzer Goos, in wie alles leek samen te vallen: leiderschap, meesterschap, opleiderschap, mentorschap en geestelijk vaderschap. Voor meerdere mensen onder ons zijn dat beslissende en vormende jaren geweest. Hij combineerde een productief, samenvattend en ophelderend verstand dat zowel breed als diep feiten, verbanden en betekenissen voor ons open legde met een karakter vol van duurzaam pragmatisme, een sterk realiteitsbesef en een grote nieuwsgierigheid die zich ver uitstrekte over vele vak- en levensgebieden. Zijn vakmanschap was voorbeeldig en stak schril af tegen zijn relativisme als het om de kennis en kunde van ons vak ging. Nee, voor hem geen ongefundeerd optimisme of troostrijk pessimisme, maar iets daar tussenin. Alleen door hard werken en aanhoudende inspanningen kunnen we misschien af en toe een stap vooruit zetten. Van alles blijft een weinig, maar dan hebben we wel de plicht om dat weinige ook aan te bieden en in te zetten voor de patiënten die aan onze zorg zijn toevertrouwd.

De laatste jaren kwam ik bij Goos nog weleens een kop koffie drinken en blikten we samen terug op de afgelegde weg. Soms kreeg ik een doos boeken mee. Kijk maar wat je ermee doet, hij wilde ruimen. Niet zelden vond ik daar tot mijn verbazing een paar dichtbundels tussen; ja, Goos las ook poëzie. Een dichtregel aan het eind van zijn leven, hij zou het wel kunnen waarderen, vermoed ik. Gedichten staan tegenwoordig niet alleen in boeken of bundels, u vindt ze op stoeptegels, de raamloze wanden van huizen of waar het oog maar even wil rusten.

Aan het einde van de kade van het oudhollandse havenstadje Dordrecht, met prachtig uitzicht over een breed grijs golvende watervlakte (ook al hangt er soms een wat druilerige mist), ziet men voor altijd denkbeeldige passagiersschepen vertrekken vol vrienden en verwanten. Op de drempel van wal en water ligt daar onder je voeten een grote, roestende, stalen plaat, waarin gehamerd één korte dichtregel van de gewezen stadsdichter Jan Eijkelboom. Er staat op die plaats van afscheid: **wat blijft komt nooit terug**. Als dat werkelijk waar is - en alles kun je doen geloven, alles wat je schrijvend zegt - dan is ook de tegenparadox waar: **wie of wat weggaat, blijft altijd hier**. (Als gedachte of herinnering, als lichtgevend rolmodel.)

Tot slot. Lieve Joke, de jaren zijn gegaan als vogels, vliegend en vlug. Een kleine veertig jaar geleden stapte ik Voorburg binnen in die voor mij nog vreemde wereld van de psychiatrie, waar ik vaag en onzeker voor had gekozen. Dat moment als je kiest na een lang uitstel, want dat is wat studententijd vooral is, dat moment dat je binnen komt in de wereld van het dagelijkse werk, dat jij natuurlijk al van jongs af aan kende, dat terecht altijd trots recht op in je overeind is blijven staan, dat bijzondere drempelmoment heb jij toen voor velen onder ons opgewarmd met je gastvrije manieren, je intuïtie-gestuurde omgangsstijl en je steun aan degenen die het naar jouw mening 'gesnapt' hadden. Toen leek me dat heel gewoon, pas later heb ik begrepen hoe bijzonder dat was en hoe belangrijk het is op welke wijze men wordt ingewijd en ingewerkt in de wereld van de GGz. Daarom, als we Goos herdenken, kan ik alleen nog maar jou bedanken!